

«Η ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ 2009»

Ομιλία της Άννας Διαμαντοπούλου

στο 19ο Ετήσιο Συνέδριο του Ελληνοαμερικανικού
Επιμελητηρίου

«Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ»

Αθήνα, 24 Νοεμβρίου 2008 Ξενοδοχείο Intercontinental

Τα χαρακτηριστικά της κρίσης

Ζούμε, ή μάλλον βιώνουμε, την εποχή ενός **τριπλού διακυβεύματος** :

Πρώτον, το διακύβευμα της ίδιας της **παγκόσμιας τάξης** πραγμάτων και ισορροπιών.

Δεύτερον, το διακύβευμα της διαμόρφωσης της **φυσιογνωμίας της Ευρώπης** και πως θα καταλήξει με το τέλος της κρίσης, και,

Τρίτον, το διακύβευμα της **εθνικής ανόρθωσης** με διέξοδο από την κρίση και γερές βάσεις.

Τα τρία διακυβεύματα που στην υπαρκτή ανασφάλεια, προσθέτουν την αγωνία ότι λάθη του σήμερα μπορούν να οδηγήσουν σε απροσδιόριστες συνέπειες.

Συνεπώς **η ελπίδα για το μέλλον, εναπόκειται σε εκείνους που αυτές τις ημέρες λειτουργούν σοβαρά και υπεύθυνα.**

Καθώς **η κρίση** προχωρά γίνεται σαφές ότι αυτή **δεν αφορά μόνο το χρηματοπιστωτικό σύστημα**. Εκδηλώθηκε αρχικά σε αυτό, όπως συμβαίνει με όλες τις ιστορικές κρίσεις του καπιταλιστικού συστήματος, αλλά **έχει τις ρίζες της στην πραγματική οικονομία**.

Θα τολμούσα να πω ότι έχουμε να κάνουμε με την **αυτονόμηση του χρηματοπιστωτικού συστήματος** και δημιουργία ενός αριθμού από επιμέρους **φούσκες γύρω από αυτό**, που μεταξύ άλλων αντανakλούν τις υπερβολές και τις ανισορροπίες σε σημαντικούς τομείς της πραγματικής οικονομίας. Όπως η φούσκα της καταναλωτικής κοινωνίας και οι υπερβολές της, καταστρέφουν τον πλανήτη και αυξάνουν τις ανισότητες σε όλο τον κόσμο.

Πριν προχωρήσω θέλω να κάνω **δύο πολιτικές διαπιστώσεις**.

Πρώτον, **η εποχή του αχαλίνωτου καπιταλισμού και των ανεξέλεγκτων αγορών** έφτασε στο τέλος της. Και το μήνυμα είναι **«ποτέ ξανά»**.

Δεύτερον, **αλίμονο εάν δεν υπήρχε το ευρώ** και εάν η Ελλάδα δεν ανήκε στις χώρες της νομισματικής ένωσης.

Στην οικονομία λοιπόν...

Είναι αφελές βέβαια να θεωρεί κανείς ότι μία χώρα έχει τη δυνατότητα, μέσα στα επίπεδα της σημερινής παγκοσμιοποίησης **να αντιμετωπίσει μόνη της την κρίση**. Ήδη **οι αλλαγές στο παγκόσμιο σύστημα διακυβέρνησης έχουν μπει**, έστω και δειλά, **στο τραπέζι των συνομιλιών** των μεγαλύτερων κρατών.

Έχω διατυπώσει από το 2006 στο Βιβλίο μου «Η έξυπνη Ελλάδα», **σε παγκόσμιο επίπεδο την ανάγκη νέας αρχιτεκτονικής των θεσμών του Breton Woods**, δηλαδή του Διεθνές Νομισματικού Ταμείου (IMF) και της Παγκόσμιας Τράπεζας, και **την ανάγκη αναβάθμισης, με δεσμευτικές εξουσίες**, των νέων διεθνών οργανισμών όπως WTO (Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου), ILO (Παγκόσμιος Οργανισμός Εργασίας), και ο Οργανισμός Περιβάλλοντος.

Αντίστοιχα **σε ευρωπαϊκό επίπεδο** είναι εμφανής η **ευεργετική δράση του ευρώ και υποχρεωτική η άμεση στενή συνεργασία των κρατών** της ευρωζώνης και όχι μόνο, αλλά είναι εξίσου εμφανές ότι η Ευρώπη δεν μπορεί να πορευτεί, με επιτυχή αποτελέσματα για τους λαούς της, χωρίς **ισχυρή ηγεσία για την άσκηση οικονομικής πολιτικής**.

Οι κρίσεις λειτουργούν πολλές φορές ως προκλήσεις για τη λήψη αποφάσεων και οι μεγάλες κρίσεις για τη λήψη μεγάλων και ιστορικής σημασίας αποφάσεων και αλλαγών.

Στην Ευρώπη κρίνεται το ίδιο της το μέλλον. Οι κοινές δράσεις και αποφάσεις το επόμενο διάστημα, μπροστά στην πιθανή επιδείνωση σε πολύ σημαντικούς δείκτες για την οικονομία και κυρίως για την κοινωνία θα κρίνει, κατά την άποψή μου, αν η Ευρώπη θα εξελιχθεί σε μια ισχυρή δύναμη με πολιτικά και οικονομικά χαρακτηριστικά **μιας μεγάλης παγκόσμιας δύναμης με ηγετικό ρόλο, ή θα οδηγηθεί σε μια χαλαρή ένωση κρατών** με εσωστρέφεια και με τάσεις προς τον προστατευτισμό.

Για την Ελλάδα, είναι θέμα (με σχετική υπερβολή) εθνικής επιβίωσης.

Αναπτυξιακός Προϋπολογισμός 2009

Το θέμα της σημερινής συζήτησης δεν είναι πλέον «Αναπτυξιακός προϋπολογισμός 2009». **Λόγω της συγκυρίας, σήμερα συζητάμε για τον «προϋπολογισμό της κρίσης».** Συζητάμε πως το σημαντικότερο εργαλείο άσκησης οικονομικής πολιτικής -**οι φόροι,** δηλαδή τα έσοδα αλλά και οι δαπάνες τους κράτους - **θα πρέπει να διαμορφωθούν και να προσανατολιστούν** (με δεδομένες τις δυσκολίες), ώστε να υπηρετήσουν την αντιμετώπιση της επιβράδυνσης της ανάπτυξης ή και την ύφεση που βρίσκεται προ των πυλών.

Στην Ελλάδα η συζήτηση για τον προϋπολογισμό γίνεται λαμβάνοντας υποχρεωτικά υπόψη, την υποχώρηση του ρυθμού ανάπτυξης, τον υψηλότερο πληθωρισμό στην Ε.Ε., το εκρηκτικό δημόσιο χρέος των 250 δις, την μεγάλη αύξηση του κόστους δανεισμού του ελληνικού κράτους και βέβαια το τεράστιο έλλειμμα του ισοζυγίου εξωτερικών συναλλαγών που **αποδεικνύει ότι η παραγωγική βάση της χώρας έχει μειωθεί τραγικά** προκαλώντας ιδιαίτερα προβλήματα στην απασχόληση και στο εισόδημα όλων των πολιτών και ιδιαίτερα των ασθενέστερων..

Τα τελευταία **πέντε χρόνια δανειστήκαμε** το αστρονομικό ποσό των **60 δις ευρώ, χωρίς να υπάρχει μία αναπτυξιακή ή έστω απλά οικονομική λογική,** για το τι μπορεί να αποδώσει ο δανεισμός ως επένδυση της χώρας. Ενόψει της κρίσης οφείλουμε λοιπόν όλοι να κατανοήσουμε ότι απαιτούνται ισχυρές προτεραιότητες για το που θα πάει η εθνική χρηματοδότηση (προτεραιότητα σημαίνει ότι επιλέγω το Α εις βάρος του Β), ο δε **δανεισμός θα πρέπει να οδηγεί σε συγκεκριμένα αποτελέσματα** υπό μορφή οικονομικής και κοινωνικής επένδυσης και όχι να χάνεται μέσα στη μαύρη τρύπα ενός κράτους και ενός συστήματος, με έντονα στοιχεία διαφθοράς και αναποτελεσματικότητας.

Ο προϋπολογισμός του 2009 δεν μπορεί να είναι ένας συμβατικός προϋπολογισμός. Προσωπικά πιστεύω στην ανάγκη δημοσιονομικής σταθερότητας και θεωρώ ότι το **Σύμφωνο Σταθερότητας** για χώρες όπως η Ελλάδα έθεσε ένα πλαίσιο για να περιορίσει τον απόλυτο εκτροχιασμό (τον οποίο με ΝΔ δεν αποφύγαμε).

Θεωρώ, ωστόσο, ότι **θα μπορούσαμε ακόμη και να υπερβούμε το έλλειμμα του 3% για το 2009 με την αυστηρή προϋπόθεση ότι τα χρήματα αυτά θα διέσωζαν θέσεις εργασίας, θα δημιουργούσαν προστιθέμενη αξία και θα άνοιγαν προοπτικές.**

Στο βιβλίο μου το 2006, είχα επίσης καταθέσει την πρόταση στο πλαίσιο του Συμφώνου Σταθερότητας, **να μην καταγράφονται στο έλλειμμα οι δαπάνες για παιδεία, έρευνα και τεχνολογία.** Σήμερα θεωρώ εξαιρετικά σημαντικό το ρόλο των δημοσίων επενδύσεων. Την **βελτίωση της στόχευσης και της διαφάνειας των δημοσίων επενδύσεων** ώστε να χρηματοδοτηθούν επενδύσεις που προσελκύουν ιδιωτικά κεφάλαια και έχουν άμεσο αποτέλεσμα. Αυτή ακριβώς **η στόχευση** θα ήταν:

- **τεχνικά επιτυχής αν υποστηριζόταν από ένα οικονομικό forum** αλλά θα ήταν και
- **πολιτικά επιτυχής αν υποστηριζόταν από έναν στοχευμένο κοινωνικό διάλογο** - αντί του συνήθους μπλα-μπλα.

Μερικά ενδεικτικά παραδείγματα.

- i. Ενίσχυση σύμφωνα με την οδηγία 2002/91/ΕΚ της δράσης για την **ενεργειακή απόδοση** των κτιρίων Ένα πρόγραμμα παρέμβασης στα υπάρχοντα κτίρια σημαίνει μείωση των δαπανών σε καύσιμα κατά 50%, και των εκπομπών του Διοξειδίου του Άνθρακα κατά 40%, ενώ θα δημιουργούσε θέσεις εργασίας και κύκλο εργασιών στην οικοδομή.

- ii. Επαναφορά του **θεσμικού πλαισίου των Ολυμπιακών Αγώνων** (εδώ αξίζει να διαπραγματευτούμε με την Ε.Ε.), ώστε να ξεκινήσουν γρήγορα έργα στο Λεκανοπέδιο και στην Περιφέρεια με στόχο την απορρόφηση του 1/3 των ευρωπαϊκών πόρων του ΕΣΠΑ (Δ' ΚΠΣ) ως το 2009, μετά από δύο χρόνια μηδενικής απορρόφησης. Επισημαίνω ότι ήδη **οι Βρυξέλλες έχουν δώσει σήμα για αλλαγές** που στο παρελθόν δεν ήταν εφικτές.
- iii. Υποστήριξη δράσεων **γύρω και σε συνδυασμό με τα μεγάλα έργα** (δρόμοι και λιμάνια) με συνεργασίες δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Υπενθυμίζω ότι η Εγνατία είναι ένας δρόμος **800 χλμ. χωρίς καμία παράλληλη λειτουργία, (εξυπηρέτησης των ταξιδιωτών, τουριστικών ή παραγωγικών μονάδων), σε όλο το μήκος της.**
- iv. Έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον η πρόταση του οικονομικού **Ινστιτούτου Brugel** στις Βρυξέλλες, που θέτει το **θέμα μείωσης του ΦΠΑ**, και χθες ακούσαμε για την απόφαση του Βρετανού πρωθυπουργού για μείωση κατά 2,5 μονάδες.

Το στοιχείο αυτού του προϋπολογισμού είναι να **ξεφύγουμε απ' τη λογική των οριζόντιων μέτρων**, που είναι το ζητούμενο για εποχές μακροχρόνιου σχεδιασμού. Σήμερα **είμαστε σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης.**

Το ιδανικό και ζητούμενο θα ήταν ένα **νέο πλαίσιο διαφάνειας, στόχευσης** αλλά και μιας **νέας εμπιστοσύνης.**

Εμπιστοσύνης μεταξύ κράτους και ιδιωτικού τομέα, που όμως προϋποθέτει μια Κυβέρνηση αποφασισμένη και αποτελεσματική στην **πάταξη της φαυλότητας - που συνεχώς διογκώνεται** επικίνδυνα - σαν προϋπόθεση για την **πάταξη της γραφειοκρατίας.** Το κράτος με ελάχιστες υπογραφές θα εμπιστεύεται τον επιχειρηματία και τον πολίτη, αλλά θα είναι σαφές ότι εάν υπάρξει παραβίαση της Εμπιστοσύνης, το κράτος θα είναι ανελέητο.

Μια άλλη ισχυρή διάσταση, αυτού του προϋπολογισμού, είναι φυσικά η **αναδιανομή.** Μια οικονομική κρίση μπορεί να χτυπά επιχειρήσεις και να καταπίνει περιουσίες, αλλά διαλύει τον κοινωνικό ιστό και οδηγεί στο απόλυτο αδιέξοδο τους πλέον αδύναμους, αυτούς που έχουν και μεγαλύτερη ανάγκη. **Εργαλείο της αναδιανομής είναι κυρίως το φορολογικό σύστημα.** Και το ΠΑΣΟΚ έχει καταθέσει ένα πλαίσιο φορολογικού συστήματος με βασική αρχή, τη φορολόγηση όλων ανεξαιρέτως των εισοδημάτων με βάση ενιαία προοδευτική τιμαριθμοποιημένη φορολογική κλίμακα, αλλά και πιο ειδικές προτάσεις που αφορούν π.χ. το αφορολόγητο, τη μεγάλη ακίνητη περιουσία κλπ.

Η συλλογή δημοσίων εσόδων από αυτούς που πρέπει, είναι η μόνη εγγύηση, για την αποτελεσματική ενίσχυση αυτών που έχουν ανάγκη.

Ας συνειδητοποιήσουμε επιτέλους το **έγκλημα της φοροδιαφυγής**, που οφείλεται στην ανικανότητα του πολιτικού συστήματος, στα φαινόμενα διαφθοράς - της διοίκησης και του ιδιωτικού τομέα - και στην ασυνειδησία πολλών πολιτών. Εδώ απαιτείται σιδερένια βούληση.

Ο προϋπολογισμός πρέπει επίσης να ανταποκρίνεται σε ένα μείζον κοινωνικό αίτημα το οποίο δεν είναι «δικαίωμα στο επίδομα» ή «δικαίωμα στο stage», αλλά είναι το **δικαίωμα στη δουλειά.** Π.χ. Το τετραετές πρόγραμμα που έχει προτείνει το ΠΑΣΟΚ, για την κάλυψη των εργοδοτικών εισφορών των νέων μέχρι 28 χρονών, θα μπορούσε να διευρυνθεί κατά την περίοδο της κρίσης. Ας μην ξεχνάμε ότι ενισχύοντας την εργασία δημιουργείς εισόδημα, κατανάλωση, φόρο, άρα επιστροφή σημαντικού μέρους της ενίσχυσης στην οικονομία και την κοινωνία.

Ο προϋπολογισμός πρέπει να απαντά και στην ανάγκη **αλλαγής καταναλωτικού μοντέλου.** Η ισχυρή φορολόγηση των ειδών πολυτελείας πρέπει να λειτουργήσει ως αντικίνητρο στα προκλητικά φαινόμενα των τζίπ του Κολωνακίου και της χρήσης ειδών που κοστίζουν ένα μισθό, από νέους και νέες της βιοπάλης. Υπάρχει ανάγκη για **μια νέα κουλτούρα που αντιπαλεύει το καταναλωτικό ντελίριο** που τόσο ενισχύθηκε από το φθηνό χρήμα και την επιπόλαια απληστία των τραπεζών .

Συμπέρασμα:

Τα πράγματα είναι εξαιρετικά δύσκολα για ωραιοποιήσεις και για εσωτερικούς πολέμους. Οι **ευθύνες του οικονομικού επιτελείου** του Κ. Καραμανλή **είναι τεράστιες, όμως δεν θα απαντήσουμε στην κρίση με «ρευστοποίηση των ευθυνών»**, όταν μάλιστα, μετά από πολλά

χρόνια, διεθνή έντυπα και προβλέψεις οργανισμών, έχουν βάλει στην ίδια πρόταση τις λέξεις Ελλάδα και χρεοκοπία. Το περιοδικό "Economist" αναρωτιέται αν μπορεί η Ελλάδα και η Γερμανία να μοιράζονται το ίδιο νόμισμα, μετά από τα δημοσιευθέντα δημοσιονομικά στοιχεία.

Είναι σαν να στέλνει το μήνυμα **«ΞΥΠΝΗΣΤΕ»**.

Δεν είναι δυνατόν να λειτουργήσουμε με έναν **συντεχνιακό αυτισμό** όπου ο καθένας περιχαρακώνεται στο δικό του πολιτικό, κοινωνικό ή ατομικό συμφέρον. Κανένα από αυτά δεν θα εξυπηρετηθεί εάν δεν διασφαλισθεί το συλλογικό συμφέρον. Αυτό σημαίνει ότι σε μια κρίση που απειλεί τη μεγάλη πλειοψηφία των αδύναμων οικονομικά στρωμάτων, τη μεσαία τάξη, αλλά και μεγάλες νευραλγικής σημασίας για τη χώρα επιχειρήσεις, **δεν μπορεί όλοι να στρέφονται προς το κράτος (ιδιαίτερα ένα κράτος με τα χαρακτηριστικά που ανέφερα) χωρίς να είναι προετοιμασμένοι για το τι δεσμεύονται και τι οι ίδιοι μπορούν να κάνουν ή να προσφέρουν.**

Έχει ενδιαφέρον να θυμίσουμε την **συμπεριφορά Obama** προς τους αντίπαλους του, και τον καταρεύσαντα Πρόεδρο Μπους, αλλά και το **μήνυμα MacCain** το βράδυ των αποτελεσμάτων.

Είναι **απαιτήση πολιτική και κοινωνική να εγκαταλειφθεί άμεσα ο κομματικός εγωισμός**, που θυσιάζει το αύριο στο βωμό του προφίλ. Αντίθετα, **απαιτείται εθνική αυτοπεποίθηση, συναίνεση και δουλειά**. Πολλή δουλειά.

Σήμερα ο Πρωθυπουργός της χώρας θα έπρεπε να έχει οργανώσει καλά έναν **κοινωνικό διάλογο** με συγκεκριμένα ερωτήματα, με καταγραφή των δεδομένων, με εναλλακτικά σενάρια, με τη γενική αρχή **«Πρέπει να δώσουν όλοι όσοι μπορούν, Πρέπει να πάρουν όλοι όσοι πράγματι έχουν ανάγκη, Πρέπει να υποστηριχθούν αυτοί που υποστηρίζουν τη λειτουργία της οικονομίας και όχι μόνο τον εαυτό τους»**.

Θα έπρεπε ήδη να έχουν κληθεί **σε διάλογο οι επιμέρους νευραλγικοί κλάδοι** της ελληνικής οικονομίας (κατασκευές, τουρισμός, μεταποίηση, εμπόριο, αγροτική οικονομία). - Ό,τι είναι, για τις ΗΠΑ και τη Γερμανία η Αυτοκινητοβιομηχανία, είναι για την Ελλάδα ο Τουρισμός και η οικοδομή. - Σε ένα **διάλογο διαφανή, ειλικρινή και αποτελεσματικό**, όπως π.χ. για τα προβλήματα των τουριστικών επιχειρήσεων (από το κόστος του αεροδρομίου, μέχρι το θέμα του συγκριτικού μειονεκτήματος όσον αφορά το ΦΠΑ) που πρέπει να αποτυπωθούν στον προϋπολογισμό, συνοδευόμενα βέβαια από δεσμεύσεις των επιχειρήσεων για το μείζον ζήτημα που είναι η διατήρηση των θέσεων απασχόλησης.

Όσον δε αφορά τον **εσωτερικό διάλογο εργοδοτών και εργαζομένων** πολλά έχουμε να διδαχθούμε από τις επιχειρήσεις της Γερμανίας και Ολλανδίας όπου **πάνω απ' όλα ο στόχος είναι «καμία απόλυση»**.

Αντίστοιχα με τον κοινωνικό διάλογο θα περίμενε κανείς την οργάνωση ενός **πολιτικο-οικονομικού forum** από τον Πρωθυπουργό με τη συμμετοχή οικονομικών Ινστιτούτων, διακεκριμένων οικονομολόγων και πολιτικών προσωπικοτήτων που χειρίστηκαν οικονομικές κρίσεις και αλλαγές. Και σε μια τέτοια ειλικρινή προσπάθεια όφειλαν όλοι να συμμετέχουν.

Και όμως **οδηγούμεθα στην ψήφιση** του προϋπολογισμού της μεγαλύτερης κρίσης μετά τον πόλεμο, - που δεν αλλάζει στην βουλή - χωρίς κανένα διάλογο. Χωρίς καν να έχουν κληθεί, έστω και κατ' ιδίαν, οι πολιτικοί αρχηγοί και να ζητηθεί ενώπιον του λαού κοινή δράση με προτάσεις στις οποίες όλοι θα συνεισφέρουν και όλοι θα στηρίξουν. Εάν υπήρχε άρνηση ο Ελληνικός λαός μπορούσε να τους κρίνει όλους.

Αντί των παραπάνω **επικρατεί η λογική του παντογνώστη, η απαξιωτική κριτική** προς κάθε κόμμα, **ο μηδενισμός πολιτικών και προσώπων**, η απόπειρα **διακοσμητικής «χρήσης» των εταίρων** και εν τέλει η επιλογή **διαχειριστικών μέτρων** με επικοινωνιακά κριτήρια.

Θα ήθελα να ολοκληρώσω τις σκέψεις μου υπενθυμίζοντάς σας ότι τον τελευταίο αιώνα μυθοποιήθηκαν και αποκαθλώθηκαν πολιτικά συστήματα και ιδεολογίες. **Η παγκοσμιοποίηση συνεχίζεται**, με όλους πλέον να γνωρίζουν ότι χρειάζονται κανόνες που τίθενται από την πολιτική και όχι την οικονομική εξουσία, ενώ **ο κόσμος εξελίσσεται σε πολυπολικό**.

Είμαστε μια μικρή χώρα με μεγάλες δυνάμεις και επιτεύγματα, αλλά και μεγάλες αδυναμίες και αποτυχίες. **Ας δούμε την κρίση ως πρόκληση να προλάβουμε και να ανορθώσουμε.**

Στην Ελλάδα χρειαζόμαστε ένα **σχέδιο «Ανόρθωσης» και «Προοπτικής»**. Χρειάζεται εμπνευσμένους «ανορθωτές» και αποφασισμένους μεταρρυθμιστές. Και αυτό δεν μπορεί να περιορίζεται στην τάξη των πολιτικών ενός κόμματος. **Χρειάζεται μια κρίσιμη μάζα ανθρώπων** στην πολιτική, στις επιχειρήσεις, στα Πανεπιστήμια, στους χώρους εργασίας, στη νεολαία, στα ΜΜΕ, αλλά και στους bloggers που θα πουν αλήθειες και θα προχωρήσουν σε δράσεις.

Η **δικαίωση της σοσιαλδημοκρατίας** ως ένα μοντέλο που επενδύει σε ένα ισχυρό κράτος στρατηγείο και αντιμετωπίζει την αγορά ως ένα θεσμό που πρέπει να λειτουργεί με εποπτεία, έλεγχο και να ρυθμίζεται από την πολιτεία επαναφέρει πειστικά, την πρόταση του ΠΑΣΟΚ στην ελληνική κοινωνία, με πολίτες να την ακούν πλέον με ανοιχτά αυτιά και περισσότερη πίστη και αισιοδοξία.

Η αξιοπιστία ότι μπορούμε να είμαστε μεταρρυθμιστές και «ανορθωτές» είναι το στοίχημα που πρέπει να κερδίσουμε μέσα σ' ένα γκρίζο σύννεφο απαξίωσης της πολιτικής και επικράτησης φαινομένων «Βατοπεδίου».

Και θα το κερδίσουμε , όπως κάθε φορά που βάζουμε εθνικούς στόχους, όπως η ΟΝΕ, οι Ολυμπιακοί αγώνες, η ένταξη της Κύπρου.